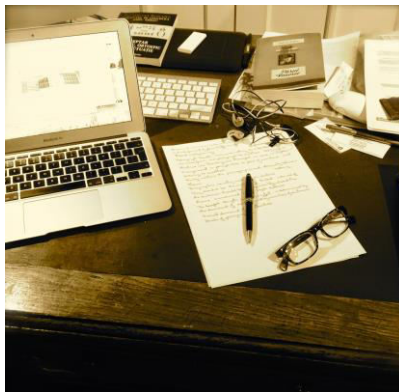

Cum se scrie un articol în engleză?

Tudor Toma

publicat în 2014 pe blogul pneart.blogspot.ro, Pneart - almanah Pneumologia, supliment online de artă și literatură al revistei Pneumologia
<http://pneart.blogspot.ro/2014/10/cum-se-scrie-un-articol-in-engleza.html>

Capitolul 1. Textul primar și structura lui

Pornesc de la ideea că fondul există deja. Adică ai ceva de spus, ai rezultatele unui studiu, ai o observație importantă de făcut, ceva interesant de discutat. Iar informația este reală, de folos pentru un număr mai mare de persoane, este structurată și completă.

Procesul de scriere a unui articol nu este unul unic. Nu există o rețetă perfectă. Fiecare își dezvoltă până la urmă un anumit mecanism cu care se simte confortabil și care îi este de folos.

Pentru mine procesul este unul destul de greoi și asemănător procesului de dezvoltare a unei fotografii. Dar cine mai ține minte procesul de dezvoltare clasic al unei poze, acum, când toate pozele sunt tipărite direct pe hârtie? Poate că de fapt aceasta este una din problemele care îi inhibă pe doctori să scrie. Convingerea că scrierea unui articol se face din prima, ca o printare, cu un text perfect, când, de fapt procesul este unul de decantare în tăvi diferite, în multe etape. Și, mai mult, este un proces care cere timp și perseverență.

Scrierea unui articol trece așadar prin mai multe etape de distilare, decantare, clarificare. La fiecare etapă se intervine cu ceva anume, ceva foarte precis. Cam care ar fi aceste etape?

Am să folosesc ca exemplu ideea articolului de aici. Vreau să scriu ceva despre producerea unui articol în engleză. Care este fondul, de ce eu? Pai să zicem că am învățat puțin jurnalism cât am fost bursier la British Medical Journal cu mult timp în urmă, am publicat apoi la ei, dar și în alte reviste, m-a preocupat problema scrisului medical, și, în final, acum, după ceva ani, am ajuns să am o metodă pe care o aplic destul de sistematic, o metodă care cel puțin pentru mine este eficientă. În aceste condiții poate că am ceva util de spus, problema este de interes pentru mai multe persoane și atunci poate că merită efortul de a încerca să scriu un articol pe această temă. Fondul există.

Cum încep? Eu scriu textul primar într-un stil colocvial-epistolar, fără să-mi fixez o anumită structură în minte. Pur și simplu scriu tot ce îmi vine în minte despre subiectul respectiv. Pun pe hârtie repede, fără să ezit prea mult, tot ce pot, după melodia și ritmul vocii interne, și cu valorificarea tuturor asocierilor mentale care îmi apar în acel moment. Dacă acum mă gândesc și la o idee adiacentă legată de procesul despre care vorbesc, atunci o menționez, chiar dacă legătura logică nu este neapărat imediat aparentă pentru cineva din afară. Acum este etapa când mă gândesc mai puțin la ce și cum ar vrea cititorul să audă și mai mult la ce aș avea eu de spus. Care sunt reflecțiile mele cu privire la problemă. Ce opinii am și cum mi le-am format. De ce cred eu că este așa și nu altfel. Și scriu cât pot, cu entuziasm și pasiune, cu patimă chiar.

Nu este nici singura, nici cea mai eficientă, și nici cea mai clară modalitate de a crea un text, însă pentru mine merge și, mai mult, îmi place să scriu așa, simt că am libertate absolută. Rezultatul este un material cu care eu mă identific intim, ceva desprins din mine cu adevărat, un text cât se poate de sincer și de original. Acest text brut pentru mine este un material foarte valoros, fiindcă este cu adevărat textul meu. Riscul de a plagia pe cineva este zero. Nu este nici textul cel mai bun, nici cel definitiv, dar este aluatul din care voi obține articolul final.

Rândurile de mai sus reprezintă un astfel de text. Au fost scrise *alla prima* și le-am lăsat în mare măsură needitate.

Următoarea etapă este structurarea informației, ordonarea cât de cât logică a textului primar.

Un text lăsat nestructurat, sau aranjat după o structură complicată, poate fi potrivit pentru un articol literar, dar nu pentru un articol de revistă medicală, chiar dacă este vorba de un eseu sau blog. Medicii sunt persoane ocupate, cărora li se cere să citească mult și repede. De aceea preferăm un text medical aranjat după o structură simplă sau foarte simplă. O așa zisă structură de Hollywood, adică la fel predictibilă ca un film făcut de americani, unde știm exact cum e la început, cum e pe la mijloc, și

cum e la sfârșit: întotdeauna cu un "good guy", într-un conflict din ce în ce mai accentuat cu un "bad guy", inițial "bad guy" pare a câștiga lupta, dar, în ultimul moment "good guy" vine cu ceva neașteptat și câștigă. *Happy end*.

Întotdeauna *happy end*. O astfel de structură simplă este necesară la filmele cu adresabilitate largă fiindcă este o structură pe care mulțimea o înțelege repede. Este o structură așteptată, nu este nimic nou care să necesite interpretări, adică de ce așa și nu altfel și ce anume exact înseamnă schimbarea, de ce a fost ea necesară. Publicul trebuie să iasă relaxat de la filmele americane, nu confuzionat, sau măcinat de întrebări fără răspuns, cum pleacă spectatorii de la cinematograful de artă.

Un articol medical fără o structură logică precisă, sau după o structură alta decât cea așteptată, oricât de interesanta ar fi informația care o conține, devine greu de citit și își pierde din importanță și din calitate. Calitatea principală, singurul motiv pentru care este scris un articol medical, este de a face transferul de informație, de la autor către cititor. Dacă cititorul se plictisește, sau nu înțelege ce vrea să spună autorul, atunci articolul este scris degeaba, poate doar pentru vanitatea autorului (din păcate, aceste cazuri nu sunt rare).

Structurile clasice pentru articolele medicale sunt bine definite. Se pot analiza și învăța. Orice tip de articol dintr-o revistă medicală are structura lui precisă și specifică: există o structură pentru editoriale, una pentru articolele originale, una pentru prezentările de caz.

Tehnica expusă aici este independentă de limba în care dorești să publici articolul. Sugestia mea este ca textul primar să fie scris în limba în care ai vocabularul cel mai dezvoltat, și de cele mai multe ori aceasta este limba maternă. Zic de cele mai multe ori, fiindcă pentru un text medical este posibil să ai un vocabular medical mai dezvoltat în limba în care practici medicina. Dacă ai exercițiu poți să ajungi să generezi un text primar foarte bun direct în engleză. Dar dacă nu ai această ușurință, nu trebuie să te simți complexat! Generează și structurează textul primar în româna. În general, nici în literatură nu sunt mulți autori care ajung să scrie în limba de adopție la fel de bine ca în limba maternă. Dar totuși aceștia există; cel mai reprezentativ și mai impresionant pentru mine este [Vladimir Nabokov](#).

Când textul primar nu sună bine, o restructurare de urgență și o simplificare poate să salveze situația. Pentru a menține ideile simple mă opresc și eu aici, brusc, fără încheiere, fără concluzii, fără *happy end*.

Iar despre etapele următoare, de transcriere a articolului din română în engleză, poate într-un capitol următor.

Capitolul 2. Structuri în structuri din structuri

Un articol științific este considerat a fi bine scris, în orice limbă, nu numai în engleză sau română, dacă informația este înșiruită pe o structură clară și simplă.

Aș vrea să discut în continuare despre câteva detalii ale regulilor de structură pentru un articol științific.

Cititorul român, învățat cu literatura complexă, probabil că este mai tolerant cu un text științific prost structurat, dar care spune ce are de spus. Mai există și ideea că textele simple sunt texte slabe. La una din prezentări, în urmă cu mulți ani, cineva care a vrut să-mi facă un compliment sincer mi-a spus: "Nu am înțeles nimic din prezentarea ta, dar a fost o prezentare foarte bună". Prezentarea a fost percepută ca fiind de un nivel superior tocmai prin faptul că a fost greu de înțeles.

Pe de altă parte, cititorii și editorii anglo-saxoni sunt foarte intoleranți cu textele dezordonate, indiferent dacă sunt scrise de genii. Vezi, de exemplu [aici](#), ce spune cititorul anglo-saxon Lee despre cartea Părul Venerei a lui Mihail Șişkin. Șişkin, unul dintre cei mai mari scriitori ruși contemporani, primește doar două stele de la cetăţeanul Lee, pentru *...inconsistent, distracted, impatient reading of it*. Structura cărții lui Șişkin este una atipică. Nu are cap nu are coadă. Informația este oferită precum perlele scumpe vărsate într-o cutie, și nu ca un colier de perle albe în șirag dublu.

Așadar, un articol științific greu de înțeles nu reprezintă pentru cititorul englez un semn de superioritate intelectuală a autorului, ci mai degrabă reflectă o impolitețe, o lipsă de educație a autorului în tehnica comunicării. Articolul poate să ofere o soluție bună la o problemă importantă și cu toate acestea este respins, sau returnat pentru a fi rescris, dacă informația nu este structurată așa cum trebuie.

Dar ce înseamnă o structură "așa cum trebuie"?

Structura de bază a articolelor științifice, așa numita structură mare, este cea numită IMRAD, acronimul de la Introducere, Metode, Rezultate (And) Discuție. Această structură a fost adoptată treptat de majoritatea revistelor științifice și s-a impus ca standard din anii 50. Beneficiul major este că permite cititorului să găsească foarte rapid, în interiorul articolului, secțiunile care îi sunt de interes. Oponenții susțin însă că IMRAD este o structură prea rigidă și prea simplistă.

Fiecare secțiune IMRAD are câte o structură internă specifică și poate la fel de rigidă ca structura mare. În aceste structuri de secțiuni elementele de bază sunt paragrafele. Acestea reprezintă blocurile mari de informație, iar ordinea lor este esențială pentru citirea cu ușurință a articolului.

Paragrafele trebuie să fie "etichetate" și ordonate în funcție de informația pe care o conțin. Etichetele sunt relativ standard, aceleași, indiferent de conținutul articolului. Spun "relativ" fiindcă pot apare și mici variații. De exemplu, o "Introducere" conține cam întotdeauna paragrafe cu următoarele etichete, aproximativ în această ordine:

Para 1: descrierea "scenei" - o introducere în subiect.

Para 2: de ce este important subiectului abordat.

Para 3: ce se cunoaște despre subiect (relevant la studiul în discuție).

Para 4: ce nu se cunoaște despre subiect. Care este întrebarea la care încearcă să răspundă studiul de față

Para 5: de ce este important să știi ce nu se cunoaște.

Para 6: cum s-au hotărât autorii să răspundă la această întrebare.

Ca exercițiu, se poate lua orice articol publicat deja și se poate "diseca" introducerea, prin sublinierea cuvintelor cheie. Disecția ajută și editorul la stabilirea etichetelor paragrafelor din introducere și la verificarea ordinii lor în structura introducerii respective. Este însă un exercițiu esențial și pentru autori, pentru aranjarea și corectarea structurii unui text nou.

Mult mai dificilă mi se pare înțelegerea modului de structurare corectă a unui paragraf în sine. Structurarea paragrafelor reprezintă de fapt activitatea de bază a scrisului medical, elementul care face cu adevărat diferența dintre un text scris bine (adică clar) și unul scris mai puțin bine (adică mai greu de înțeles). Cum construim aceste paragrafe și ce înseamnă de fapt structurarea logică a textului într-un paragraf?

În formula de stil a textului științific englez - american paragraful trebuie să înceapă cu o propoziție care enunță despre ce se va discuta în paragraful respectiv. Se începe cu propoziția care descrie eticheta paragrafului, cu așa numita lead sentence. De ce? Fiindcă dacă nu te interesează eticheta respectivă, poți să treci mai departe

la eticheta următoare. Poate te interesează paragraful următor. Care are eticheta tot la vedere, la începutul paragrafului. Și așa mai departe. Este un aranjament care ușurează cititul rapid, "în diagonală".

După lead sentence trebuie să apară propoziții care vin cu detalii, sau cu argumente, în descrierea etichetei respective. Sunt informații asociate cu informația de pe etichetă și ordonate după o anumită "logică".

Logica propozițiilor dintr-un paragraf poate să fie una de timp (am început cu a, am făcut apoi b, am lucrat la c și am terminat cu d), una a importanței (a, fiindcă este mai important ca b, care e mai important ca c), o logică a determinismului (a determină b care determină c, după care se obține d), sau o logică a arbitrarului (mai întâi a, apoi b, după care c și în final d, fiindcă așa se face).

Deoarece în mod natural nu gândim în ierarhii sau liste, ci gândim radial, divergent, majoritatea textelor primare au nevoie de repetate și repetate reorganizări și restructurări în liste, până când se obține structura dorită, conformă cu standardele, cu nevoile cititorului. Aceasta este etapa unde "se pierde" cel mai mult timp cu redactarea și editarea unui articol și la această etapă încep să se plictisească majoritatea autorilor, care se grăbesc, trec mai departe, și greșesc fatal, lăsând textul cu o structură dezorganizată.

Sunt câteva trucuri/teste care se pot aplica pentru a verifica structura unui text, și care sunt utile atât pentru editorii care evaluează un manuscris, cât și pentru autori.

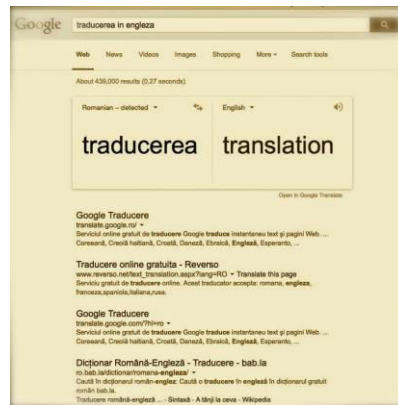
De exemplu, subliniază sau izolează cuvintele cheie din fiecare paragraf, apoi construiește un paragraf doar cu aceste cuvinte. Are sens logic acest paragraf-rezumat? Dacă nu are sens, rearanjează-l. Noul aranjament îți va sugera modificările care trebuie făcute la structura textului primar.

Sau, tot prin subliniere, disecă fiecare paragraf în parte și vezi ce tipuri de logică există între propozițiile din interiorul paragrafului. Care argument este mai important? Este acesta la începutul sau la sfârșitul paragrafului? Ai menționat toate argumentele importante sau mai sunt lucruri care trebuie spuse?

Dacă editezi din nou și din nou textul primar, ținând cont de aceste detalii de ordonare a informației, dacă respecti "logica" acestor structuri în structuri din structuri, poți ajunge lesne la un text "bine scris".

Un text bine ordonat va fi ușor de evaluat și va fi ușor de acceptat spre publicare.

Capitolul 3. Conversia la limba engleza

Abia după ce ai ajuns la un text care este bine structurat în limba română, abia după ce ai ales cu mare grijă cuvintele pe care dorești să le folosești într-un anumit paragraf, abia atunci eu sugerez că ar fi momentul să încerci să treci la prima versiune în limba engleză.

Argumentul meu este că dacă stabilești structura de bază și alegi cuvintele în limba maternă, atunci calitatea articolului, calitatea textului este mult mai bună decât dacă ai scrie direct în engleză. Ai mai multe opțiuni la dispoziție, mânuiești limba mai bine și cu ușurință, poți sugera nuanțe, în general ești mai inteligent în limba maternă, datorită vocabularului și a conexiunilor pe care le ai deja și pe care le faci cel mai ușor în limba cu care ai crescut.

Nu este aceasta nici cea mai simplă și nici singura metodă de a scrie în engleză. Dar este o metoda sigura. De multe ori textul poate fi gândit direct în engleza, mai ales atunci când ai un vocabular profesional dezvoltat de practica zilnică într-un sistem englez - și atunci, cu siguranță e mai ușor să scrii direct în engleză.

Traducerea textului din română în engleză necesită, din nou, o decantare în mai multe etape.

Inițial se poate face o traducere grosiera, automată. Există acum numeroase programe de traducere, de la Google translator, pana la aplicațiile incorporate în ultimele versiuni ale Microsoft Word. Acestea traduc un text, fie el și de specialitate medicală, într-un mod grosier, dar totuși destul de bun ca punct de pornire. Uneori traducerile sunt chiar amuzante. De exemplu Google Glass este tradus din engleza în româna ca Google Sticlă... Tocmai din acest motiv, după realizarea traducerii automate grosiere, autorul trebuie să ia din nou, la analizat, fiecare propoziție în parte. Propozițiile trebuie prelucrată suplimentar, cu atenție. După cum urmează.

Trebuie să verifici mai întâi dacă traducerea a păstrat înțelesul dorit. Are sens propoziția? Spune în continuare ce dorești tu să spui?

Trebuie să verifici apoi dacă cuvintele folosite în traducere sunt cele mai potrivite pentru articolul respectiv. Google Sticlă, ca "poreclă" românească pentru Google Glass, cred că ar merge bine într-un articol de blog dar nu este un cuvânt tocmai potrivit pentru un articol științific. Mai mult despre "cuvinte potrivite" am să scriu însă într-un articol separat.

Trebuie să verifici structura propozițiilor (ajungem astfel din nou la structuri). Propozițiile în engleza au o structură ușor diferită de propozițiile din limba română. Ordinea acceptată în engleză este următoarea: subiect-predicat-complement indirect (asupra cui) – complement direct (adică ce se face) – unde – când. I (subiect) will bring (verb) you (c. indirect) the book (c.direct) at school (loc) tomorrow (timp). Apoi, adjectivele se pun întotdeauna înaintea substantivului (little mountain). Desigur, mai sunt și alte câteva reguli care trebuie discutate separat.

Dacă engleza nu este limba ta maternă și dacă nu vorbești engleză în mod curent, zi de zi, atunci urechea ta nu este antrenată, nu are sensibilitatea necesară, pentru a sesiza exprimările corecte din punct de vedere tehnic-gramatical, dar care pentru englezul obișnuit sună puțin ciudat, sau artificial. Sunt numeroase astfel de exemple. Din acest motiv recomand cu mare căldură două lucruri pe care le consider importante pentru obținerea unui text cât mai bun în engleză.

Prima mea sugestie este să lași textul deoparte pentru câteva zile, să uiți complet de el, și apoi să-l recitești cu voce tare. Suna bine? Atunci probabil că este OK. Dacă nu sună bine, corectează. Caută pe Google cum au scris alții în engleză cam același lucru și corectează-ți textul.

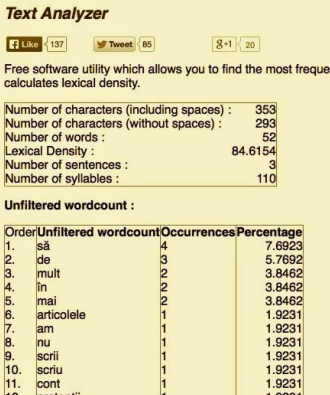
A doua recomandare, mai dificil uneori de pus în practică, este să rogi pe cineva care este nativ englez să-ți verifice engleza din manuscris. Aceasta persoană nu trebuie neapărat să fie de specialitate, însă trebuie să fie cineva pentru care feedback-ul auditiv există, care poate face diferența dintre un "Google Glass" și un "Google Bottle", dintre un "mouse" și un "guzgan".

În plus, există acum un software foarte util care oferă opțiuni de rescriere în engleză prin compararea textului tău cu alte texte verificate ca fiind corecte. Acest program poate fi găsit la gingersoftware.com și poate fi folosit gratuit. Îl recomand cu căldură.

În acest mod, după noi și succesive decantări, după ore de muncă pe text, ajungi la o conversie eficientă și la o variantă de manuscris acceptabilă în limba engleză.

Capitolul 4. Cuvintele

"Never use a long word where a short one will do" (George Orwell)

Text Analyzer

Free software utility which allows you to find the most frequent words and calculates lexical density.

Number of characters (including spaces) : 353
Number of characters (without spaces) : 293
Number of words : 52
Lexical Density : 84.6154
Number of sentences : 3
Number of syllables : 110

Unfiltered wordcount :

Order	Unfiltered wordcount	Occurrences	Percentage
1.	să	4	7.6923
2.	de	3	5.7692
3.	mult	2	3.8462
4.	în	2	3.8462
5.	mai	2	3.8462
6.	articolele	1	1.9231
7.	am	1	1.9231
8.	nu	1	1.9231
9.	scrii	1	1.9231
10.	scriu	1	1.9231
11.	cont	1	1.9231
12.	...	1	1.9231

Vreau să scriu câteva cuvinte despre unele particularități ale limbii engleze de care trebuie să ținem cont în articolele științifice. Nu am pretenții de specialist, de aceea pentru aprofundarea detaliilor cel mai bine este să consulți bibliografia suplimentară. Și să scrii cât mai mult.

Selecția cuvintelor în engleză se face la fel ca selecția structurii articolului, după principiul cât mai clar și cât mai simplu. Spre deosebire de textele literare, textele științifice trebuie să fie clare, ușor de citit, trebuie să fie construite pe o structură simplă și cu cuvinte simple.

Vocabularul utilizat pentru a discuta despre un anumit subiect trebuie să fie unul specific subiectului. Va trebui să alegi întotdeauna cuvântul care definește cel mai bine obiectul sau acțiunea. Se preferă acțiunea directă și nu indirectă. Se aleg cuvintele care sunt mai scurte în defavoarea cuvintelor lungi.

Cuvintele scurte se citesc mai ușor și sunt întotdeauna preferate celor lungi. Mai jos sunt doar câteva exemple care arată cum același lucru se poate spune în engleză cu cuvinte mai puține, sau mai scurte. Oricum ideea de a scrie cât mai concis cred că este una bună și pentru articolele scrise în limba română.

Exemple:

Taken in consideration – Considered

In the event of – If

In close proximity to – Near

At the present moment – Now

The majority of – Most

Prioritise – Rank

Terminology – Term

In order to – To

Chiar dacă poate nu ne place să recunoaștem, în multe din textele științifice românești se folosesc cuvinte lungi (sau rare) pentru a dovedi cititorului erudiție. În cultura anglo-saxonă a-i pune pe cititori la descifrat cuvinte rare sau neclare pentru a sugera erudiție este considerată o mare impolitețe. Nu vei face o impresie bună cu un vocabular prea sofisticat.

Mai mult, unele cuvinte lungi, folosite automat fiindcă sună academic, au un înțeles greșit. De exemplu, "metodologie" înseamnă "studiul metodelor" și nu are același sens cu "metode".

Evită utilizarea sinonimelor doar pentru o "impresie artistică". Dacă repetiția este necesară, atunci folosește-o. Dacă începi descrierea metodelor cu utilizarea unui anumit cuvânt pentru a defini ceva, atunci acel cuvânt trebuie păstrat în tot restul articolului. Din acest punct de vedere articolul este precizie și nu literatură, iar repetarea cuvântului se poate face ori de câte ori este nevoie. Același lucru este valabil și pentru metafore. Metaforele sunt un "no no" în articolele științifice.

Atenție și la raportarea ta ca autor față de participanții la studiul pe care-l descrii. Majoritatea articolelor medicale vorbesc despre oameni. Aceștia trebuie numiți și tratați cu respectul cuvenit. Participanții la studiile clinice sunt "pacienți" sau "voluntari" și nu obiecte sau cazuri. Termeni ca "subiecți" sau "indivizi" sunt folosiți frecvent, însă se recomandă a fi mai corect cuvântul "participant" deoarece acesta reflectă rolul avut în studiul respectiv. De asemenea, participanții nu trebuie identificați cu afecțiunea pe care o au. Participanții nu sunt "astmatici", "canceroși" sau "leproși".

Este foarte important să folosești un vocabular acceptat de colegii englezi din domeniul de specialitate a studiului. De multe ori autorii non-englezi folosesc în articolele lor termeni traduși în engleza corect, dar care nu sunt identici cu termenii folosiți de autorii englezi. Un exemplu simplu este: hemoleucograma. În engleză nu există "hemoleucogram" ci doar "full blood count".

Vocabularul specific pentru un anumit domeniu poate fi identificat printr-o analiză a cuvintelor folosite în articole cu subiecte asemănătoare. De obicei acestea sunt articolele care se regăsesc oricum printre referințe. Ce cuvinte s-au folosit în referințe? Cum au fost exprimate anumite procese? Ce cuvinte s-au folosit pentru comparații?

Atenție însă la *copy & paste* a unor fragmente de propoziții mai mari din referințe. Analiza în detaliu a fragmentelor de text din referințe nu trebuie să însemne copierea și lipirea unor propoziții întregi, care la urma urmei spun aceleași lucruri pe care ai vrea să le spui și tu. Aceste propoziții vor fi identificate de programele anti-plagiat și vor da un verdict de plagiat articolului tău. Este și motivul pentru care e mai bine să scrii inițial textul liber, în română, și apoi să-l traduci în engleză. Scrierea direct în engleză te poate forța să te exprimi în șabloanele învățate de la alții, și câteodată poate fi etichetată ca lipsită de originalitate.

Cuvintele articolului trebuie verificate cu atenție, de mai multe ori, pentru a nu avea greșeli de ortografie. Toate programele de procesare a textului au un dicționar incorporat. Mai mult, există și posibilitatea de a alege automat sinonime pentru marea majoritate a cuvintelor. Ai astfel o metodă foarte simplă și foarte la îndemână pentru a alege cuvântul cel mai scurt. Folosește intens aceste facilități pentru a corecta eficient și rapid toate greșelile de ortografie.

La corectoarele automate pentru engleză există un corector și o ortografie engleza engleză și unul pentru ortografia americană. Dacă trimiți articolul la o revistă englezească și ortografia trebuie să fie corespunzătoare. Americanii folosesc "z" în loc de "s" la cuvinte precum "minimise", "symbolise", etc, și renunță la "a" în cuvinte precum "aetiology". Desigur, mai sunt și alte diferențe care acum pot fi găsite ușor online. Revista "Pneumologia" a adoptat ortografia americană.

Deoarece corectoarele automate nu corectează toate cuvintele scrise greșit este foarte important ca una din verificările articolului să fie focalizată pe ortografia cuvintelor. Este așa numita etapă de "proof reading". Cel mai bine ar fi ca această etapă să ți-o facă cineva specializat, instruit în corectarea articolelor științifice în limba engleză, altfel tot vor rămâne greșeli. "Proof reading" în engleză este o meserie în sine și nu este identică cu activitatea de editor sau de editare a textului. Pentru autorii români vestea bună este că majoritatea revistelor mari, inclusiv "Pneumologia", are corectori (proof readeri) specializați pentru engleză. Un articol bine structurat și doar cu greșeli de ortografie minore nu va fi refuzat doar datorită greșelilor de ortografie. Dar greșelile de ortografie enervează (tare) editorul și de aceea autorul trebuie să facă absolut tot ce poate pentru a reduce la minim numărul de greșeli.

Poate că ar fi mai multe cuvinte de scris, însă am să mă opresc aici. Vreau doar să adaug un element de încurajare pentru autorii români care vor să publice în engleză. Nu este chiar atât de greu pe cât pare. Pentru cine nu vorbește în mod curent engleza, găsirea cuvintelor potrivite poate fi inițial o misiune imposibilă. Dar folosirea programelor de traducere automată oferă posibilitatea unui început bun. În plus, articolele științifice folosesc un vocabular cu un număr limitat de cuvinte, iar

sincronizarea acestora cu cuvintele corecte se poate face ușor, prin analiza atentă a referințelor. Și în final nu uitați, calitatea unui articol nu e dată doar de cuvinte, ci mai ales de structura acestuia. Spor la scris.

Referințe:

Scientific Writing. Easy when you know how. Jennifer Peat, Elizabeth Elliott, Louise Baur and Victoria Keena. BMJ Books. ISBN 0-7279-1625-4. www.bmjbooks.com